

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7CoCsp/21/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119207311  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1119207311.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu a Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: A. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D., zast. JUDr. Jindřich Stoszek, advokát, so sídlom Černyševského 26, 851 01 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Invia.sk, s. r. o., so sídlom Dunajská 4, Bratislava, IČO: 35 884 797, zast. JUDr. Milada Koukalová, advokátka, s. r. o., IČO: 53 351 681, so sídlom Špitálska 10, Bratislava, 2/ INTER PARTNER ASSISTANCE, S. A., so sídlom E. A. XXX, XXXX F., F., registrovaná v Greffe de Tribunal de commerce de Bruxelles pod registračným číslom: 0415591055, zast. Advokátska kancelária VIS LEGIS s.r.o., IČO: 47 728 949, so sídlom Panenská 7, Bratislava, o zaplatenie 1.188 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08.11.2022, č.k. 20Csp 28/2019-247, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie žalobu zamietol ( výrok I.) a žalovanému 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu ( výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 788 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne zamietajúce rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovanému 1/ nesvedčí v konaní pasívna vecná legitímácia, nakoľko na strane žalovaného 1/, ktorý vystupoval v postavení poisníka, absentuje povinnosť poskytnúť žalobkyni poisťné plnenie. Ako nedôvodný vyhodnotil súd prvej inštancie aj nárok žalobkyne voči žalovanému 2/, majúci za to, že žalobkyni nevznikol nárok na poisťné plnenie voči žalovanému 2/. Upriamil pozornosť na Doklad o uzatvorení poistenia zo dňa 20.09.2017, v zmysle ktorého v prípade hospitalizácie, nutnosti vykonania špecializovaného lekárskeho vyšetrenia či zákroku alebo nutnosti prevozu na Slovensko, bol poistený povinný ihneď kontaktovať asistenčnú službu. V danom prípade p. G. H., spoločníkovi žalobkyne, nič nebránilo kontaktovať žalovaného 2/ prostredníctvom asistenčnej linky žalovaného 2/. Zároveň z vykonaného šetrenia škodovej udalosti žalovaným 2/ vyplynulo, že spoločnosť SETAS Assistance ( ktorá poskytla služby žalobkyni) nie je oprávnená poskytovať lekársku starostlivosť. Mal tak za preukázané, že žalovaný 2/ oprávnené odmietol poskytnúť žalobkyni poisťné plnenie, preto žalobu vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietol ako nedôvodnú.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ( ďalej len „CSP“) a žalovaným 1/ a 2/, ktorí mali v konaní úspech v celom rozsahu, priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa dôvodiac naplnením odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Uviedla, že na právne vzťahy strán sporu sa vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa uvedené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Za tejto situácie je žalobkyňa v postavení slabšej strany v zmysle § 190 a nasl. CSP. Namietala, že súd nevykonal navrhované dôkazy – výsluch žalobkyne a výsluch svedka G. H., ktorý by popísal hospitalizáciu žalobkyne. Žalobkyňa upadla do bezvedomia a nemohla vedieť čo sa v čase jej bezvedomia dialo. K tomu sa mal vyjadriť práve svedok G. H., napokon aj k otázke prečo nevolal asistenčnú službu, ale riešil situáciu prostredníctvom hotelovej služby, čo spôsobuje arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ išlo o závery súdu prvej inštancie týkajúce sa pasívnej legitímácie uviedla, že vychádzala z listinných dokladov, ktoré mala k dispozícii. Z dokladu o uzavretí poistenia vyplýva pasívna legitímácia žalovaného 1/, toto potvrdenie jej vydal žalovaný 1/, preto ho v konaní označila ako žalovaného 1/. Pasívna legitímácia žalovaného 2/ vyplýva z listinného dôkazu – skupinové poisťné smlouvy č. XXXXX/XXXXX, preto neprehľadnosť právnych vzťahov nemôže ísť na ľarchu žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný 1/ nebol pasívne legitimovaný, prečo vystavil doklad o uzatvorení poistenia. Ďalej uviedla, že pri uzatváraní poistenia nebola oboznámená so Všeobecnými poisťnými podmienkami pre cestovné poistenie VPPCP-INVIA (ďalej len „VPPCP-INVIA“), na ktoré sa súd odvoláva v rozhodnutí. Namietala rozpor v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy súd na jednej strane odôvodňuje nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného 1/ a na druhej strane sa odvoláva na porušenie povinností stanovených žalovaným 2/ - VPPCP-INVIA zo strany žalobkyne. VPPCP – INVIA neboli žalobkyňi v čase uzatvárania poistenia predložené a v podstate sa o ich existencii dozvedela až v priebehu súdneho konania, keď ich predložila žalovaná strana. Za tejto situácie je výrok o trovách konania nesprávny. Namietala, že súd prvej inštancie neprihliadol k zákonným ustanoveniam prevenčnej povinnosti v situácii krajnej núdze. Bola v kritickom čase v bezvedomí a nebola schopná sa o seba postarať. Nevie sa vyjadriť, čo sa s ňou dialo. K okolnostiam škodovej udalosti sa mohol vyjadriť svedok G. H., ktorý rovnako konal v krajnej núdzi, nie je lekár a nevedel diagnostikovať príčinu jej kolapsu. Mal v miestnom prostredí jazykovú bariéru a nablízku neboli žiadne spriaznené osoby, ktoré by mohol požiadať o pomoc. Odpoveď na otázku, či volal asistenčnú službu nebolo možné bez jeho výsluchu ustáliť. Spoločnosť poskytujúca asistenčné služby vo svojom písomnom vyjadrení nenamietala skutočnosť, že nebola kontaktovaná spôsobom uvedeným v VPPCP-INVIA, len argumentovala tým, že poskytovateľ nebol jej zmluvným partnerom. Opatrenia na záchranu jej života a zdravia boli vykonané v zmysle prevenčnej povinnosti. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel a priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a jeho odôvodnením. Pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako sprostredkovateľ a zmluvu o sprostredkovaní mala žalobkyňa uzavretú s cestovnou kanceláriou ETI Slovensko s.r.o., čo je v zmluve uvedené. Na základe skupinovej poisťnej zmluvy č. 10120/80041 poskytuje klientom cestovné poistenie, žalobkyňa si poistenie zakúpila a uzatvorila poisťku č. XXXXXXX, uhradila poisťné, ktoré poukázala na účet poisťovne. Žalovaný 1/ vystupoval v postavení poisťníka, čo vyplýva z dokladu o uzavretí poistenia, nie je poisťovateľom a nie je oprávnený poskytnúť poisťné plnenie. Poučil žalobkyňu o postupe riešenia poisťnej udalosti, odovzdal jej doklad o uzavretí poistenia, poskytol pomoc pri riešení poisťnej udalosti. Pričom pri uzatváraní poistenia riadne odovzdal žalobkyňi VPPCP-INVIA, preto žalobkyňa nemôže argumentovať tým, že sa o ich existencii dozvedela až v priebehu konania.

6. Žalovaný 2/ vo vyjadrení uviedol, že nepopiera, že žalobkyňa je v postavení spotrebiteľa, čo však neznamená, že jej patrí poisťné plnenie v prípade, ak sa jedná o výluku z poisťného plnenia. Žalobkyňa bola poistená na základe skupinovej poisťnej zmluvy č. XXXXX/XXXXX, ktorú uzavrel žalovaný 1/ ako poisťník a žalovaný 2/ ako poisťiteľ. Žalobkyňa do poistenia pristúpila spolu s partnerom G. H., čím sa stali obaja poistenými osobami a bol im vydaný doklad o uzavretí poistenia. V rámci pristúpenia k poisteniu boli obaja informovaní o poistení a jeho podmienkach, tak ako to vyplýva z dokladu o poistení. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že nenamietala, že nebola asistenčná služba kontaktovaná žalobkyňou spôsobom uvedeným vo VPPCP-INVIA, poukázal na Konečné stanovisko zo dňa 19.01.2018 a skutočnosť, že porušenie uvedenej povinnosti nebolo hlavným dôvodom na neposkytnutie poisťného plnenia, ale týmto dôvodom bola výluka z poisťného plnenia, nakoľko sa žalobkyňa nechala vyšetriť mimo zdravotníckeho zariadenia. K nevykonaniu navrhovaných dôkazov uviedol, že nepovažoval vykonanie dôkazov za nutné nakoľko samotné svedecké výpovede nemali vplyv na to, že na škodovú udalosť sa

vzťahovala výluka z poistenia. Pán H. mal rovnaký záujem na výsledku konania, preto namietala jeho objektivitu a nestrannosť. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že pri určení pasívnej legitímácie žalovaného 1 / vychádzala z listinných dôkazov, je potrebné uviesť, že toto tvrdenie je v rozpore s obsahom Dokladu, ktorý mala žalobkyňa k dispozícii. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne o stave krajnej núdze uviedol, že žalobkyňa v Oznámení o škodovej udalosti zo dňa 21.09.2017 neuviedla, že by sa v akomkoľvek okamžiku škodovej udalosti nachádzala v bezvedomí. Uviedla, že trpela gastroenteritídou, mala alergiu na lieky a horúčku. Ani zo správy Setas, ktorá je prílohou oznámenia nevyplýva popisovaný stav. Naopak je tam uvedené, že pacientka bola pri vedomý a bdela, orientovaná na mieste, len vyzerala slabá a unavená. Krajná núdza u pána H. neprichádza do úvahy, preto mu v kontaktovaní asistenčnej služby nič nebránilo.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedla, že neprehľadnosti postavenia účastníkov konania nebolo zavinené ňou. Nemala vôbec vedomosť o tom, u koho je poistená, neboli jej poskytnuté žiadne presvedčivé podklady. K tomu, či bola poučená o svojich právach a povinnostiach súvisiacich s obstaraním zájazdu sa mal vyjadriť pán H., on zájazd organizoval. Mohol sa vyjadriť aj k otázke, či bola prítomná pri podpise zmluvy, či mala vedomosť o asistenčnej službe, k otázke uplatnenia a reklamácie výplaty poistného plnenia.

8. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zopakoval predchádzajúcu argumentáciu.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalovaného (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu v napadnutej časti. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľky.

11. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré odvolateľ výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

12. Vo vzťahu k odvolateľkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi

preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov.

13. V podanom odvolaní odvolateľka uplatnila odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Z obsahu podaného odvolania možno naplnenie citovaných odvolacích dôvodov vyvodzovať z námietky odvolateľky týkajúcej sa záverov súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovaného 1/. Procesná subjektivita je spôsobilosť byť nositeľom procesných práv a povinností. Procesnú subjektivitu má každý, kto má právnu subjektivitu podľa hmotného práva. Výnimočne môže byť procesná subjektivita priznaná i tomu, kto nemá právnu subjektivitu podľa hmotného práva. V procesnom zmysle predstavuje procesná subjektivita tzv. procesnú podmienku. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2004). Pokiaľ súd pri skúmaní procesných podmienok konania má pochybnosti o ich splnení, potom nemôže konanie pre tento nedostatok zastaviť, ale túto otázku musí riešiť pozitívne, teda vec musí prejednať. Opačným výkladom by bol porušený princíp zákazu denegatio iustitiae, spočívajúci v tom, že súd je povinný vykonávať súdnictvo.

15. Podľa ust. § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poisťnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poisťnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťné. Zo žalobkyňou predloženého Dokladu o uzavretí poistenia jednoznačne vyplýva, že poisťovateľom bol žalovaný 2/ a žalovaný 1/ bol v postavení poisťníka, preto žalobkyňa v postavení poistenej osoby bola oprávnená žiadať v prípade vzniku poisťnej udalosti poisťné plnenie výlučne od poisťovateľa, t.j. od žalovaného 2/. Správne sú tak závery súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného 1/ absentuje pasívna vecná legitímácia v konaní, čo nevyhnutne viedlo k zamietnutiu žaloby voči žalovanému 1/ .

16. Pokiaľ odvolateľka v podanom odvolaní namietala, že s obsahom VPPCP-INVIA bola oboznámená až počas konania pred súdom prvej inštancie, táto námietka má charakter novoty v odvolacom konaní, nakoľko tento prostriedok procesnej obrany/útoku v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedla. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Z obsahu spisu vyplýva, že uvedené listiny – VPPCP-INVIA boli doručené právnomu zástupcovi žalobkyne už dňa 03.08.2021 ( súd prvej inštancie vo veci rozhodol dňa 08.11.2022), pričom právny zástupca žalobkyne v následnom vyjadrení ani do rozhodnutia súdu prvej inštancie nerefletoval na predložené VPPCP-INVIA ani nijakou inou formou nenamietal skutočnosť, že s obsahom VPPCP – INVIA nebola žalobkyňa oboznámená. I keď v danom prípade povaha

spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho aj procesnoprávneho vzťahu v súlade s ust. § 290 a nasl. CSP odôvodňovali zvýšenú mieru ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych, nemožno opomenúť zásadnú skutočnosť, že v konaní bola žalobkyňa zastúpená advokátom, t.z. osobou znalou práva. Ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom, neuplatňuje sa ust. § 296 CSP, kedy povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho aj procesnoprávneho vzťahu vylučuje uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konania. Nakoľko tak nebolo preukázané (ani tvrdené), že odvolateľka bez svojej viny nemohla prostriedok procesného útoku/procesnej obrany použiť už pred súdom prvej inštancie, keďže ako sama uviedla, tento dôkaz jej bol predložený počas konania pred súdom prvej inštancie, bolo na zvážení žalobkyne (jej právneho zástupcu) adekvátne a včas na takto predložený dôkaz reagovať, neboli splnené podmienky na postup podľa ust. § 366 CPP, preto odvolací súd na uvedený procesný prostriedok neprihliadol.

17. V podanom odvolaní odvolateľka uplatnila aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu – pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2).

18. Pokiaľ odvolateľka naplnenie cit. odvolacieho dôvodu odvodzovala od toho, že súd prvej inštancie nevhliadol na to, že je v postavení slabšej strany, odvolací súd uvádza. Vo vzťahu k spotrebiteľskému charakteru tohto sporu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že poisťná zmluva môže byť za splnenia zákonom stanovených podmienok (najmä § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka) považovaná za spotrebiteľskú zmluvu. Možnosť súdu vykonať aj také dôkazy (v prospech spotrebiteľa), ktoré spotrebiteľ nenavrhne (§ 295 CSP) však nemožno chápať ako absolútnu povinnosť súdu vykonávať dôkazy ku všetkým tvrdeniam spotrebiteľa, a tak nahrádzať aktivitu spotrebiteľa až do takej miery, že by spotrebiteľ nebol vôbec povinný predkladať alebo navrhovať dôkazy. Napokon aj z ustanovenia § 296 CSP výkladom a contrario vyplýva, že spotrebiteľ má predložiť alebo označiť skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (pričom tak môže urobiť až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, teda nie je viazaný sudcovskou ani zákonnou koncentráciou konania), s výnimkou ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom. Možnosť súdu vykonať v spotrebiteľských sporoch aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhne je potrebné vnímať v spojení so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011, na ktorú odkazuje dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku ako na preberaný predpis Európskej únie. Cieľom tejto smernice [a to aj v znení novšej smernice (EÚ) 2019/2161 a v zmysle početnej judikatúry Súdneho dvora] je chrániť spotrebiteľov v Európskej únii pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré by mohli byť súčasťou spotrebiteľských zmlúv a na ktoré by bežný spotrebiteľ nemusel pri kontradiktórnom vedení sporu poukázať. Z toho pramení známe pravidlo, že súd je povinný preskúmať nekalý charakter zmluvnej podmienky ex offa, (rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-243/08 Pannon GSM a ďalšie), teda súdy musia posúdiť nekalosť zmluvných podmienok aj v prípade, keď sú spotrebiteľia úplne pasívni. To sa týka iba nekalých (neprijateľných) zmluvných podmienok - súdy sú povinné ex offa jednak preskúmať, či plnenie požadované (prípadne už získané) dodávateľom nie je plnením z neprijateľnej zmluvnej podmienky a na tento účel môžu ex offa vykonávať dokazovanie napr. k spôsobu kontraktácie tej - ktorej zmluvnej podmienky. Nemožno to však interpretovať tak, že súdy majú nahrádzať procesnú aktivitu spotrebiteľa aj tam, kde spotrebiteľ vystupuje v konaní ako žalobca a žaluje dodávateľa na poskytnutie plnenia zo zmluvy, ktoré nie je dotknuté prípadnými neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

19. Pokiaľ odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie neprihliadol k zákonným ustanoveniam prevenčnej povinnosti a krajnej núdze je potrebné uviesť, že prevenčná povinnosť pri predchádzaní vzniku škôd znamená, že každý je povinný zachovávať taký stupeň pozornosti, ktorý je možné od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý je objektívne

posudzované je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd a zdraví, živote a majetku ( rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cdo 1996/2010). Tvrdenie odvolateľky, že v čase vzniku škodovej udalosti bola v kritickom stave, keďže bola v bezvedomí a nebola schopná sa o seba postarať, je v rozpore s listinnými dokladmi predloženými žalobkyňou v konaní pred súdom prvej inštancie. V Oznámení o škodovej udalosti žalobkyňa uviedla.... „ Po príjazde na dovolenku veľká nevoľnosť, horúčky, kožné vyrážky. Išlo o gastroentritídu, alergiu na lieky, horúčka“. Zo správy SETAS predloženej žalobkyňou vyplýva... „... prijali sme pacientku so silnými bolesťami hlavy, ktoré sa neskôr vyvinuli do horúčky (39oC) a sťažovala sa na bolesti brucha, hnačku, vracanie a lokálnu alergiu. V čase vyšetrenia bola pacientka pri vedomí, bdelá, orientovaná v čase a na mieste vyzerala slabá a unavená“. Vyššie uvádzané tak nenasvedčuje tomu, že odvolateľke jej zdravotný stav neumožňoval včas kontaktovať asistenčnú službu. Vychádzajúc z tvrdenia odvolateľky, že v jej blízkosti sa nachádzal pán G. H., osoba poistená na základe rovnakej poistnej zmluvy, i vzhľadom na tvrdenú jazykovú bariéru, nepresvedčivou sa javí námietka odvolateľky o nemožnosti kontaktovať asistenčnú službu, tak ako vyplýva i z poučenia na Doklade o uzavretí poistenia.

20. V podanom odvolaní uplatnila odvolateľka aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec). Naplnenie odvolacieho dôvodu odvolateľka vymedzila tým, že súd prvej inštancie vo veci nenariadil výsluch svedka H.. V zmysle ust. § 185 a nasl. CSP je dokazovanie zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súd nemusí vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP), avšak musí dbať na to, aby nevyhládil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu. V súlade s judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené (rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/73/2021 zo dňa 21.09.2022).

21. Súd prvej inštancie nevykonanie navrhovaného dôkazu – výsluch svedka G. H., odôvodnil tým, že zistený skutkový stav je postačujúci na rozhodnutie vo veci. Z Konečného stanoviska žalovaného 2/ zo dňa 17.10.2017 vyplýva, že žalovaný 2/ odmietol poskytnúť poistné plnenie žalobkyni z dôvodu, že žalobkyni neboli poskytnuté liečebné úkony v zdravotníckom zariadení. Pokiaľ súd prvej inštancie za daného stavu nenariadil ďalšie dokazovanie navrhnuté žalobkyňou (výsluch svedka G. H.), vykonanie takéhoto dokazovania by pri skutkových okolnostiach zistených vykonaným dokazovaním, že v danom prípade sa na škodovú udalosť vzťahuje výluka z poistného plnenia, nemalo význam pre rozhodnutie vo veci, bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania by zbytočne a neprimerane zaťažovalo strany sporu a iné osoby (čl. 17 CSP). Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že nebola v konaní vypočutá je potrebné uviesť, že výsluch strany má súd nariadiť len vtedy, ak tvrdené skutočnosti nemožno preukázať inak, t.z. predstavuje prostriedok kompenzácie informačného deficitu, teda legitímneho prostriedku k objasneniu skutkového stavu veci. Je na úvahe súdu, či takýto dôkaz , výsluch strany sporu, vykoná. Podľa ustanovenia § 195 ods. 1 CSP v civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Strana má povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci, k dôkazom a pod. Tieto úkony môže vykonávať aj prostredníctvom svojho zástupcu. Pričom ust. § 132 ods. 1 CSP ukladá žalobcovi, aby v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania pravdivo a úplne opísal tie skutočnosti, z ktorých je zrejmé, aké právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva si žalobca žalobou uplatňuje a na základe akých skutočností, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke (sp. zn. 3 Obo 77/2007), preto povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie

je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (R 21/2017).

22. Pokiaľ odvolateľka namietala vadnosť ( nesprávnosť) výroku o trovách konania uvádzajúc, že nemožno v jej neprospech vykladať, že žalovaný 1/ nebol v konaní pasívne legitimovaným subjektom, odvolací súd uvádza. Žalobca je ten, kto podal návrh a je aktívne legitimovaný byť účastníkom konania. Žalovaným je ten, koho žalobca v návrhu označil ako žalovaného, čiže je pasívne legitimovaný byť účastníkom konania. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Nakoľko v prejednávanej veci žalobkyňa ako žalovaného označila i žalovaného 1/, ktorému nesvedčí v konaní pasívna vecná legitimácia, súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu žalobkyne voči žalovanému 1/ zamietol a následne pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval zásadu úspechu v spore. Uvedená zásada (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) sa uplatňuje v sporových konaniach tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech v spore sa pritom určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore a plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

23. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mali v plnom rozsahu úspech žalovaní 1/ a 2/, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú proti neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).